

Verdwaald in het bos



RAPPA

Rappa

Verdwaald in het bos

Illustraties
Gerold Slijngard

Publishing Services Suriname
Paramaribo, 2015
3^e druk

Ver, ver weg van de grote stad, in een klein dorp, woonde Tjander, een jongetje van bijna tien jaar oud. Het dorpje van Tjander heette Pasi-Stop. Inderdaad, na Pasi-Stop was er geen weg meer. Daar begon een bos; een bos zo groot, dat je het einde ervan niet kon zien. De grote mensen uit het dorp, de bigi-sma's, fluisterden dat er rare dingen gebeurden in dat grote bos. Ook de oma van Tjander waarschuwde vaak voor de boze geesten die daar woonden.

Een keer, toen oma weer zo sprak, stak Tjander zijn vingertje op. Oma zag dat en zei: "Tjander, wat wil je vragen? Bhol na, beta, vraag maar zoon."

"Oma Nani, hoe zien die boze geesten er uit?"

"Ik weet het niet, beta. Vroeger gingen er vaak houtkappers het bos in, maar opeens begonnen ze te verdwijnen. Ze kwamen niet meer terug uit dat bos."

"Maar oma Nani, wat is er dan met ze gebeurd? Zijn ze verdwaald?"

"Niemand weet dat, beta. Maar die houthakkers kenden het bos op hun duimpje, dus hóe konden zij verdwalen! Mijn moeder zei dat het een boze bosgeest was die ze vasthield."

Tjander luisterde met open mond naar zijn oma. Hij kon zijn oren niet geloven. Hoe was het mogelijk dat er zulke dingen in het bos waren gebeurd?

"Waar kwamen die boze geesten vandaan, oma Nani?" vroeg hij verder. Hij wilde zo graag weten hoe het zat met die boze bosgeesten.

Oma Nani lachte. Ze vond het leuk dat Tjander zo nieuwsgierig was. Op die manier kon hij veel leren.



“Wel beta, dat weet niemand precies. Wel zeiden de ouderen vroeger: ‘Is die rommel die de mensen daar ver weg in de grote stad in de lucht blazen. Dat valt hier op ons bos en dan krijg je al die kwade geesten’.”

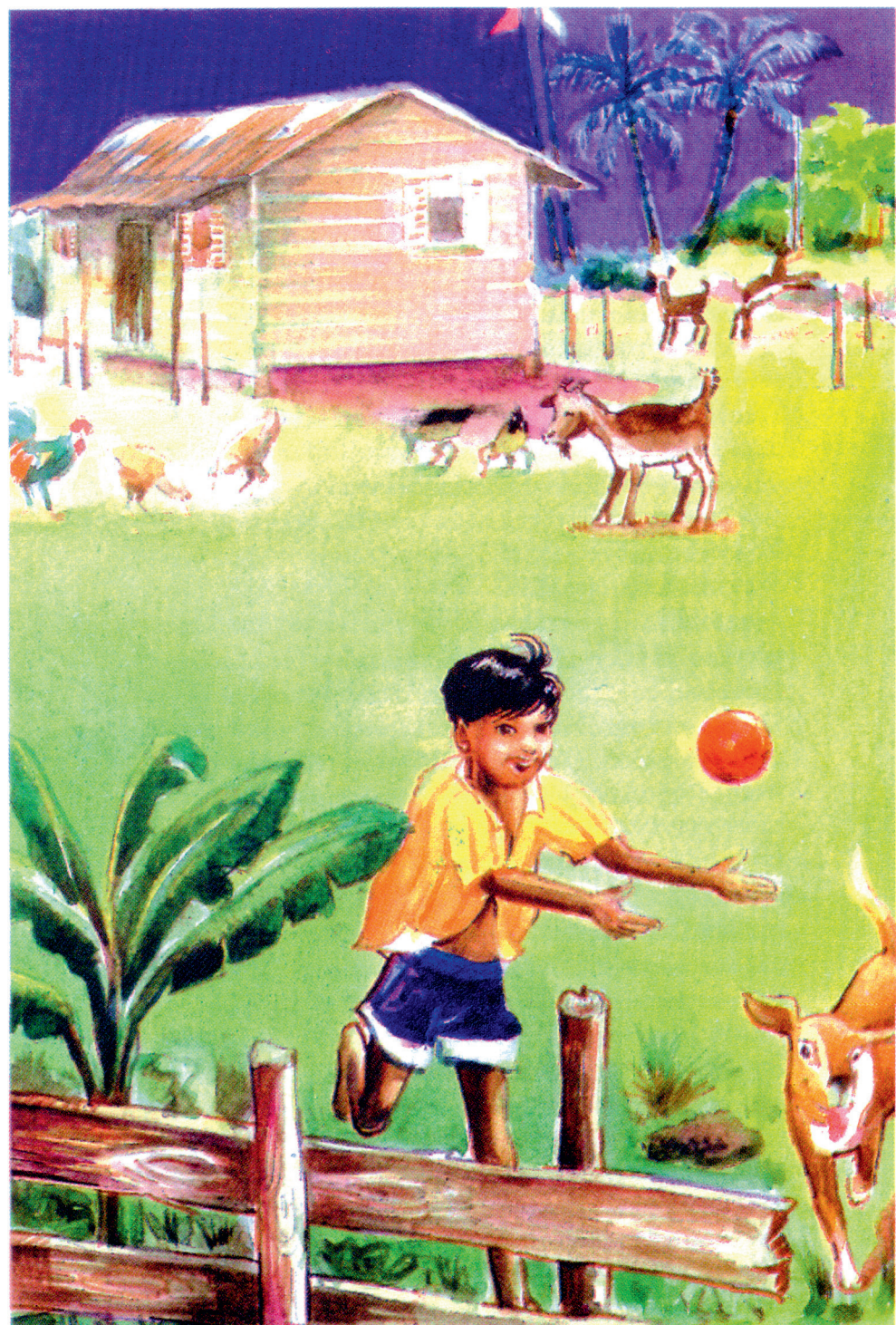
“Maar oma Nani, hoe moet je doen als je zo een geest tegenkomt?”

“Tjander, beta, dat is moeilijk te zeggen. Ga daarom niet zomaar in het bos, je weet nooit wat je tegenkomt; er gebeuren daar rare dingen.”

Op een middag speelde Tjander in het weiland achter hun huisje. Zijn mama Marlène was voorop bezig in haar groententuintje.

Achter de wei, over de schutting, begon het bos. Daar mocht Tjander niet gaan, maar hij was toch zó nieuwsgierig. Sinds oma het verhaal van de verdwenen houthakkers had verteld, had hij elke dag stilletjes tussen de planken van de schutting door gegluurd. Hij hoopte een bosgeest te ontdekken, maar vanachter de schutting kon hij niet ver genoeg zien. Hij moest het bos in, al was het maar een klein stukje, drie of vier stapjes maar. Hij had een plannetje verzonnen om dat te doen zonder echt ongehoorzaam te zijn.

Tjander speelde met zijn hondje Fido. Hij gooide een bal in de wei en Fido rende er dan achteraan. Even later kwam hij kwispelend met de bal terug en liet die trots voor de voeten van Tjander vallen. Hij blafte opgewonden om te laten zien dat hij door wilde gaan met het spelletje. Tjander raapte de bal op en gooide hem nu wat verder weg. Zelf liep hij ook een stukje het weiland in. Weer bracht Fido de bal terug en weer gooide Tjander die weg, steeds verder.



Toen gebeurde het. Met een mooie 'zwieng' gooide Tjander de bal zo ver weg dat hij tussen de bomen van het bos verdween. Tjander hoopte dat Fido niet voorbij de schutting zou durven. Dan had hij een reden om zelf de bal te gaan halen. Maar Fido vond het juist spannend. Hij kroop onder de planken door en ging blaffend op zoek naar de bal.

Tjander wachtte bij de schutting. Het duurde wel een beetje lang. Waar bleef Fido? Die bal was toch niet zover het bos ingevlogen?

Tjander riep: "Fido-Fido-Fido-Fido!"

Geen antwoord.

"Fido-Fido-Fido-Fido!"

Het bleef akelig stil.

Nogmaals riep Tjander: "Fido-Fido-Fido-Fidooooo!"

Opeens klonk een langgerekt gejangk: "Kaai, kaai, kaaaaai..." Het klonk bang en klagelijk.

Er was iets met Fido gebeurd. Tjander twijfelde.

Moest hij snel naar moeder Marlène rennen om het haar te vertellen? Maar in die tussentijd kon er nog meer met Fido gebeuren. Misschien was één van die boze bosgeesten bezig hem aan te vallen of zelfs op te eten. Hij mocht geen tijd verliezen; hij moest Fido redden. Tjander keek aarzelend achterom, maar hij zag niemand. Toen klom hij met bonzend hart over de schutting, op zoek naar Fido.

Welke kant moest hij op? Hij keek naar boven, naar de grote, dikke bomen die tot de hemel leken te gaan. Wat zagen ze er griezelig uit, zo grillig gevormd, sommige helemaal kaal, net alsof ze ziek waren. Onder de bomen lag een dikke laag vieze, vochtige bladeren, die zijn voeten koud en modderig maakten. Hij rilde.

Weer klonk gejang. Waar was Fido toch? Tjander rende zo hard als mogelijk was op het sponzige bladerdek in de richting van het geluid.

Plotseling gleed hij weg. Gillend van angst zakte hij de grond in tot hij, gelukkig, nog net een wortel kon vastgrijpen. Onder hem gaapte een zwart gat. De bodem was niet te zien. Moeizaam lukte het hem naar boven te klauteren. Nog hijgend van de schrik strompelde hij verder, steeds dieper het bos in.

Opeens zag hij Fido liggen op een open plek. De hond zag hem ook en probeerde luid blaffend op te springen, maar het was alsof iets hem tegenhield.

“Kom Fido, kom vlug weg. Ik krijg kippenvel van dit bos,” zei Tjander terwijl hij blij Fido omhelsde.

Maar toen hij wilde opstaan, drukte iets hem terug.

Een snijdende stem zei: “Jij blijft hier bij mij, jij gaat niet meer terug naar huis.”

Wat Tjander ook deed, hij kon niet meer opstaan.

Zachtjes begon hij te huilen. Fido likte zijn hand alsof hij wilde zeggen: “Huil niet, baasje van mij. Ik kan toch ook niet weg? En ik huil toch ook niet?”

Het was helemaal donker geworden. Overal waren er rare geluiden te horen, net alsof oude mensen fluisterden en mompelden. Tjander zag rode, blauwe en groene ogen vanuit het donker naar hem gluren.

“Mama, waar ben je?” jammerde hij zachtjes. “Ik zal nooit meer ongehoorzaam zijn.”

“Beloof je dat echt?” klonk een stem uit het donker.

Tjander schrok en Fido gromde.

“Wees niet bang, ik ben Dewki, een goede geest. Ik hoorde je huilen en ben daarom even komen kijken.”



“Help me,” smeekte Tjander, “ik kan niet weg.”

“Ik weet het. Je bent gevangen door Takroe-maj, dat is een boze bosgeest. Ze houdt van kleine kinderen; die stopt ze in een kooi en die kooi hangt ze in een hoge boom. En kleine dieren, zoals Fido, eet ze op.” Fido jankte luid. Tjander werd helemaal koud van de schrik. Hij begon te beven.

“Kan je mij niet helpen? Ik verzoek je.”

“Wel, ik kan wat proberen, maar dan zal je eerst drie raadsels moeten oplossen,” zei Dewki.

“Ja, doe maar,” zei Tjander.

“Luister goed. Je mag maar één keer antwoord geven en alle drie antwoorden moeten goed zijn. Daar gaan we. Raadsel nummer één: Vuur in het bos, wat is dat?”

“Awara,” zei Tjander blij.

“Mooi zo. Het eerste antwoord is goed. Het tweede raadsel is moeilijker. Denk eerst rustig na. Daar gaat hij. Als ik zeg: ‘Het is niet mijn broer, maar toch is het de zoon van mijn vader.’ Ra-ra-ra, wie is dat dan?” Tjander fronste zijn wenkbrauwen. Dit raadsel was inderdaad moeilijker dan het vorige. Hij dacht aan thuis, aan zijn moeder, aan zijn vader, aan zijn kleine broertje. Hij zag ze voor zich staan en hij hoorde zichzelf zeggen: “Het is niet mijn broer, maar toch is het de zoon van mijn vader. Ra-ra-ra, wie is het?”

Opeens wees zijn broertje naar hem. Natuurlijk, dat was het. Blij zei Tjander: “Dat ben ikzelf.”

“Goed zo,” zei Dewki. Tjander merkte dat hij kon opstaan. Maar hij kon nog niet weglopen.

“Zo, nu komt het laatste raadsel. Als je dat goed hebt, ben je vrij. Denk heel goed na. Daar gaat hij! ’s Mor-

gens loop ik op vier benen, 's middags op twee en 's avonds op drie. Ra-ra-ra, wat bedoel ik?"

Tjander dacht na. Maar hoe hij ook dacht, het antwoord kwam maar niet. Takroe-mai drukte hem weer naar de grond. Ze lachte akelig en haar holle stem zei: "Dit raadsel ga je niet kunnen oplossen. Jij wordt mijn slaafje en jouw hondje eet ik op. Ha-ha-ha."

Tjander beefde als een rietje. Hij was doodsbang.

"Denk aan thuis," fluisterde Dewki bemoedigend.

Tjander haalde diep adem en dacht weer aan thuis: hij zag zijn broertje over de vloer kruipen, hij zag zijn vader over het erf lopen en hij zag zijn Nani voetje voor voetje met een stok als steun vooruitschuifelen. Dát was het, dát was het, hij had het antwoord.

Met trillende stem zei hij: "'s Morgens ben je klein, dan kruip je op handen en voeten. 's Middags ben je groot, dan loop je gewoon. En 's avonds ben je oud, dan loop je met een stok, dan heb je drie benen."

Er klonk een akelig gehuil en een harde wind loeide door het bos.

"Dat is goed, dat is goed," juichte Dewki. "Kom snel weg van hier en neem je hondje mee. Takroe-mai is boos, kom snel, niet treuzelen. Ze gaat nu allerlei valse streken uithalen, want ze kan niet tegen haar verlies. Volg mij, ik verander mezelf in een lichtgevende vlinder. Loop achter me en kijk vooral niet achterom, blijf vooruit kijken en loop precies achter me."

Tjander hoorde Takroe-mai achter zich tekeer gaan. Ze schold uit en ze schreeuwde allerlei bedreigingen. Maar Tjander keek niet achterom. Hij bleef kijken naar de heldere vlinder die voor hem uit fladderde. De grond dreunde en bomen vielen krakend om. Een paar



keer struikelde hij in het stikdonkere bos, maar zonder om te kijken krabbelde hij overeind en nam zijn hondje weer in zijn armen. De vlinder wachtte totdat hij weer rechtop stond, dan pas vloog zij door. Eindelijk stond Tjander in het weiland achter zijn huis. De vlinder was verdwenen.

Hij hoorde achter zich: "Niet omkijken, ik ga terug. Luister nu beter als oudere mensen je waarschuwen."

"Kom je me nog eens opzoeken?"

"Ik zal zien; als je lief bent. Anders verschijn ik niet."

"Ik beloof dat ik lief zal zijn. Nog bedankt dat je me wilde helpen," zei Tjander zonder achterom te kijken.

"Ik heb je alleen maar een kans gegeven en je hebt die kans goed gebruikt. Zo gaat het ook in het leven. Je krijgt zo nu en dan een kans. Maak er dan goed gebruik van. Dag."

Even later was Tjander thuis. Zijn moeder was zo blij, ze hilde van blijdschap. Vader Tirto was naar het dorp gegaan. Hij zou net met een paar flinke mannen het bos intrekken met fakkels om Tjander te zoeken. Dat hoefde gelukkig niet meer. Het hele dorp kwam luisteren hoe Tjander de weg in het donker terug had gevonden. Velen geloofden hem niet, maar oma Nani wel, vooral toen ze van de raadsels hoorde. Direct zei ze: "Tjander na djoet bhole, hij jokt niet."

Moeder geloofde het verhaal niet helemaal, maar toen ze een paar dagen later Tjander met een vlinder zag praten, dacht ze: Is het toch waar wat hij heeft verteld? Of heeft die jongen dat allemaal verzonnen? Alleen Tjander weet het. En natuurlijk Fido, maar die kan niet praten.

Tjander is zo vaak gewaarschuwd voor het gevaarlijke grote bos achter zijn huis, maar als zijn hondje Fido daar verdwaald raakt, moet hij hem wel gaan zoeken. Op de griezeligste plek in het bos houdt de boze Takroe-mai Fido gevangen en ook Tjander loopt in de val.

Dan verschijnt Dewki, de goede geest, die wil helpen. Zal het Dewki lukken Tjander en Fido weer vrij te krijgen?

Een spannend verhaal met prachtige tekeningen voor kinderen van 7 - 10 jaar.

PUBLISHING SERVICES SURINAME
V. Idsingastraat 133, Paramaribo, Suriname

© Tekst: Ralicon
© Illustraties: Gerold Slijngard
Paramaribo, 2015

Manuscriptbewerking (editing): RALICON
POB 9325, Paramaribo-Zd.
Telefoon: 464725

PUBLISHING SERVICES SURINAME

Fragment uit Rappa, Robby Parabiersing & Gerold Slengaard, Verdwaald in het bos, Paramaribo: Publishing Services Suriname, 1998.
Dit fragment mag enkel gebruikt worden voor educatieve doeleinden en niet verder worden verspreid.